

nu, det var en Prisfaldskrise; det er jo ogsaa en saadan, vi nu er inde i. Det er Aarsager, som Arbejderne og de arbejdsløse i og for sig er uskyldige i. Der er dog ikke stor Grund til at tro, at saadanne Prisfaldskriser, som vi havde i 1921—22 — ja, allerede fra 1920 til 1922 — og som den, vi har faaet i denne Vinter, skal gentage sig. Den Revolution — for det er det jo —, den fuldstændige Omvæltning i Prisforholdene, som Krigen og Efterkrigstiden har medført, er dog noget, der kun sker med Menneskealdres Mellemrum. At vi i en saadan aldeles ekstraordinær Situation midlertidig kommer til Hjælp, kan jeg ikke paa nogen Maade anerkende skulde krænke Forsikringsprincippet. Jeg kan ogsaa her ganske slutte mig til, hvad baade Socialdemokratiets Ordfører og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har udviklet.

Jeg anbefaler altsaa det foreliggende Ændringsforslags Vedtagelse i dette høje Ting, og jeg føler mig overbevist om, at det vil blive vedtaget. Men det undrer mig, at de to Oppositionspartier har stillet sig saa rent negativt til Sagen, som de har. Nu gaar Lovforslaget vedtaget af Flertallet i dette høje Ting over i det andet høje Ting, men de to Partier og deres Repræsentanter i Udvalget har jo i Virkeligheden erkendt, at der her er et Felt, hvor der bør gøres noget. De anerkender i Betænkningen, at der med Hensyn til disse 7 000 arbejdsløse, der har opbrugt al Understøttelse og derfor er i den ulykkelige Stilling, som nu er skildret af Flertallets Ordførere, foreligger et Spørgsmaal, og de skriver, at dette Spørgsmaal bør tages op paa et Grundlag, der ligger udenfor den her behandlede Lovgivnings Omraade. Jeg spørger de to ærede Ordførere for det konservative Folkeparti og for Partiet Venstre: Paa hvilket Grundlag? *Hvad* har de tænkt sig? Hvorfor møder de saa ikke med et Forslag paa andet Grundlag? Hvorfor forholder de sig fuldkommen negativt? Ved de ikke selv, hvad de vil, eller kan de ikke enes om noget? Socialdemokraterne og de Radikale har heller ikke været ganske enige i denne Sag — derfor naaede jeg heller ikke saa langt, som jeg egentlig kunde have ønsket —, men det er dog endt med, at de er enedes om et positivt Forslag, der vil bringe væsentlig Forbedring. Hvorfor kommer der ikke et positivt Forslag fra de to Oppositionspartier? Er det den samme Taktik, der nu skal gentages, den, som fandt Sted ved Kriseværnsloven; at man her i Folketinget ikke fra de to Partiers Side stillede noget positivt Forslag; men efter at Sagen er kommet over i Landstin-

get, er der ganske vist, i hvert Fald fra et af Partierne, kommet et positivt Forslag. Hvorfor venter man? Hvorfor skal det først ske paa det sene Trin i Landstinget? Dèr er der kommet et positivt Forslag, der maaske ikke har stort andre Fordele end det, at det er et positivt Forslag. Men det er altsaa et positivt Forslag, det viser dog en vis Forhandlingsvillighed. Jeg spørger de to ærede Medlemmer: *Hvad* tænker de paa? Paa hvilket Grundlag vil de tage Sagen op? De erkender, der maa gøres noget for de 7 000, hvorledes vil de gøre det? Havde de stillet sig positivt i Udvalget, havde der maaske været Mulighed for, at vi ved Forhandling kunde være enedes om et fælles Forslag, som saa kunde være vedtaget her med sikker Udsigt til ogsaa at gaa igennem det andet høje Ting.

Begge de to Oppositionsordførere har forespurgt mig om min Stilling til det Andragende, der foreligger fra visse Privatfunktionærforeninger. Vi har for ikke saa lang Tid siden faaet det tilsendt i Socialministeriet og er for Tiden beskæftigede med at skaffe nærmere Oplysninger om disse Organisationer, deres Omfang, deres Betydning, deres nærmere Forhold i det hele taget. Jeg vil derfor først kunne svare positivt og bestemt paa Forespørgselen, naar disse Undersøgelser er afsluttet. I Almindelighed er det ikke noget prisværdigt, om en Kreds indenfor en Stand eller en Klasse tager et Særstandpunkt. Vi har indenfor Arbejderverdenen Eksempler paa, at en Kreds af Arbejdere ikke har villet være med i Fagets almindelige Arbejdsløshedskasse, og det kan man ingenlunde prise dem for. Det, at de ikke vil staa solidariske med deres Stand, ikke vil bringe de almindelige Ofre paa den almindelige Maade, er i og for sig ikke prisværdigt, og jeg er temmelig sikker paa, at hvis jeg vilde komme med et Forslag om en særlig Hjælp — der findes f. Eks. her i København en ikke saa ganske ringe Kreds af Arbejdere, som ikke nyder godt af Arbejdsløshedsloven, fordi de ikke vil være med i deres Fags almindelige Arbejdsløshedskasse —, saa vilde det neppe vinde synderlig Ørenlyd. Men jeg erkender fuldt ud, at der kan findes Medborgere, som enten ikke er i Stand til at være i en anerkendt Arbejdsløshedskasse eller paa anden Maade har en saadan særlig Stilling, at de, hvis der bringes en ekstraordinær Hjælp fra Staten til de arbejdsløse, maa have en vis rimelig Forventning om, at man ogsaa vil undersøge deres Forhold nærmere og, hvis det er muligt, gøre noget for dem. Vi har for Tiden liggende i Socialministeriet et